

VADÁSZAT

Hangtalanul suhanok a semmiben. Könnyű, színes lények lebegnek körülöttem mindenhol. Ők az én kis szomszédaim. Játékos fényburkok, lelkük egyetlen pillantással fel-térképezhető. Szeretem őket, és ők is szeretnek engem. Sajnos sosem tudok velük beszélgetni, mert nem értik a gondolataimat, az érzelmeimet, de időnként összejö-vünk, és énekelni szoktunk, meg játszani. Finom energia-felhőből szótt labdákat dobálunk egymásnak, szivárványt idézünk, és néha kergetőzünk. Kergetőzni persze nem nagyon szeretnek, mert abban én vagyok a legjobb. Tu-dom, hol vannak az örvények, merre rejtőzik sűrű anyag, milyen zugokban nehéz irányítani suhanásunkat. Hiszen ez az otthonom. Itt mindig nyugalom van, és szeretet. Néhanapján érkeznek idegenek is, de ők csak átutazóban vannak, velük ritkán beszélgetek. Nemrég találkoztam egy utazóval, aki nagyon messziről jött, azt mondta egy olyan világból, ahol kevés a fény, és az ott élő lények va-kok. Vele sokat beszélgettem. Azt mondta, neki is van otthona, és éppen hazafelé igyekszik. Megkérdeztem tő-

le, hogy miért hagyta el az otthonát, mire azt felelte, hogy ő sem tudja, de az egyik ismerőse elmondta, hogy minden fajtánkbélinek a lelkében lakozik egy mély vágy, hogy kalandozzon, hogy világot lásson. Azt mondta, biz-tosan előbukkant a lelkéből ez a késztetés, és azért uta-zott el. Ezt én nagyon furcsának tartottam, de ő meg-nyugtatózott, hogy nem is olyan szörnyű a dolog, egyszerűen csak mások azok a vidékek. Megkérdeztem tőle, hogy milyenek.

Azt mondta, hogy arrafelé is sokan élnek, de az ot-taniak mások, mint mi vagyunk: vaksik és – valahogyan – ostobák is. Azt mondta, nem olyan szép fényes a szí-nük, mint nekünk, és bár ők is sokféle színben tudnak játszani, úgy tűnik, nem szeretik a mintákat. Gyakran fehérek és kékek, néha pirosak vagy sárgák, esetleg zöldek, és vannak olyanok is, akik egyszerre két vagy három színben látszódnak, de még egyet sem látott, aki olyan szép szivárványszínű lenne, mint például én. Bevallom, ez jólesett, mert mindig is büszke voltam a színemre, csak azt sajnáltam, hogy kis szomszédaim sosem értékelték kellőképpen. Gyanítom, hogy őket sokkal jobban izgatják a formák, mint a dús, szikrázó színek. De hát nem lehetünk mindnyájan egyformák.

Azt is mondta az utazó, hogy nagyon meglepődött, amikor kiderült, hogy számítottak az érkezésére. Egy hattagú családnál lakott, amíg odaát volt. Kizárólag a családfővel lehetett beszélgetni (ő volt a legszínesebb közülük), bár úgy tűnt, hogy a családfő társa, a másik színes lény is érti a beszédüket, de furcsa módon ő egyszer sem szólalt meg. A többiekkel nem lehetett kommunikálni. Kiderült, hogy a másik négy nem csak hogy teljesen vak, de néma is, és az utazó azt mondta, hogy szerinte a betegségük miatt. Ketten valószínűleg gyógyulófélben lehettek, de a másik kettő nagyon le-romlott állapotban volt: szürke volt a színük, és nagy, fekete foltok látszottak rajtuk.

Az utazó mondta, hogy ismer valakit, aki segíteni tudna rajtuk, de a családfő azt felelte, hogy ők nem be-tegek, csak egy másik fajtához tartoznak, és azért ilye-nek. Aztán egy alkalommal elvitte az utazót játszani. El-mentek valahova, ahol már várta őket két színesebb fajta lény. Színes fénycsóvákkal labdáztak is egy kicsit, de azt mondta az utazó, hogy az ottani lények nagyon lassúak és ügyetlenek. Hamar abbahagyták a játékot: amikor már unták a dolgot, először lassan áttetszővé váltak, majd hozzánk hasonló, szép színeket öltöt-tek, és úgy elfutottak, hogy a nyomukat sem lehetett

látni. Furcsa. Mifelénk az ilyesmi nagy modortalanságnak számít.

Még szívesen hallgattam volna a más tájakat megjárt idegent, de ő udvariasan elkészönt végül, és azt mondta, most már szeretne mihamarabb hazaérni. Meg tudtam érteni.

Azóta nem találkoztam senkivel, csak a kis szomszédsággal. Kíváncsi vagyok, milyen lehet az a másik vidék, de azért jól érzem magam itthon, és nincs kedvem elutazni. Itt legalább a barátaimmal rendesen lehet labdázni.

Néha baromi unalmas dolog az őrszolgálat. Az ember bemegy, felveszi a fegyverét, aláír, meghallgatja az őrparancsnok szokásos dörgedelmeit, aztán kimegy a folyosókra és fel-alá mászkál. A kevésbé szerencséseknek a dokk jut, ami nagyon szar meló tud lenni, ha rossz az idő. A tenger felől állandóan befúj a sószagú szél, és ha még az eső is esik hozzá... mit mondjak, olyankor nagyon hosszú az a 4 óra járőrözés.

Ma pechem van, mert dokkszolgálatra osztottak be. Csak Kevin van velem. Vele jól megértjük egymást, egyetlen hibája, hogy kicsit túlbuzgó. Muszáj bedugnia az orrát minden egyes zugba. Nem is tudom, mit képzelsz, talán azt, hogy gülüszemű, nyálkás szörnyek leselkednek ránk a DataCom Inc. seattle-i dokkjában? Mi csoda hülyeség!

Na tessék, most megint beindult a gyerek. Hogy mit akarsz? Neszt hallottál? Hát, mit mondjak, én nem hallottam semmit. Figyeld, már csak 10 perc van hátra a mai szolgálatból, aztán jöhet a meleg zuhany, a kaja, meg a száraz, puha ágy. Szerintem ki kéne mosatnod a füledet. Gyere már, cowboy, megyünk haza!

Na jó, rendben. Legyen, ahogy akarod, a kedvedért megnézem én is. Jó, jó, persze, majd fedezlek, menj csak! Szerintem ez a kölyök túl sok kimit nézett. Szerintem azt hiszi, most ő Slade, az orvlövész. Szerintem hiányzik neki a napi adrenalin-adag. A fenébe ezt a rohadt esőt!

Na végre! Most megnyugodtál, haver? Semmi marslakó, semmi csúnya bácsi? Biztosan nincs ott senki? Akkor most indulhatunk végre vissza az őrszobára? Remek. Én megmondtam előre. Persze, én úgyis csak hiába járatom a számat.

Na, most megnyugodott. Ha szerencsém van, a hazafelé úton egyszer sem hall „gyanús neszeket”. Pfú, hogy én mennyire utálom, ha esik! Várjunk csak! Nem, nem szórakozom! Most TÉNYLEG hallottam valamit! Kevin, menj a fenébe, ez most komoly! Ott, a konténer mögött. Mintha valaki... FEKÜDJ! Központ, itt a kettes járőr. Mozgást észleltünk a Béta-4-es zónában. Azt hiszem, fegyve... Jézusom!...

Véres hús, még friss. Jó kaja. Kell nagyon. Gazda jól tart, őt nem bántom. Mindig ő adja a húst. A múltkor megtámadtam, amikor nem figyelt, de hirtelen meg-

égetett valami, és a földre zuhantam. Nagyon fájt. Azóta nem bántom Gazdát. Mindig ő adja a húst és jól tart. Nem bántom. A hús nagyon finom. Megnyalom a számat, még volt rajta egy kis vér. Gazda kimegy, és nyitva hagyja az ajtót. A kezében van valami kerek, amiből árad a vérszag. Ráugrok. Fájdalom. Gazda rám néz. Nem akartam, bocsánat, nem akartam! Csak ne bántsd! Gazda jó. Nem bánt. Elviszi a kerek micsodát a vérszaggal együtt. Bemegy egy csillogó házba és én tudom, hogy most sokáig nem lesz hús. A csillogó ház el-fut. Nincs jó szaga. És kemény, ehetetlen. A múltkor megtámadtam, de nem tudtam beleharapni, és elmenekült.

Sötét van. Még érződik a Gazda szaga. Vér. A vérszag egyre gyengébb. Éhes vagyok. Vér, vér. Friss, nedves levegő. Nincs vérszag. Pedig kellene. Nincs se hús, se vér. Megnyalom a számat, már azon sincs vér. Körülnézek, préda után kutatok. Patkányszag. Kicsi hús. Kevés a vére. Gazda csak sokára jön vissza.

Viszketés. Leülök, megvakarom az oldalamat. Nincs viszketés. Nincs hús. Nincs Gazda sem. Sötét van. Friss, nedves levegő.

Valami mozog. Odanézek. Préda gyorsan fut. Ráugrom. Préda vinnyog, de nem menekülhet. Ráharapok. Meleg vér csordul. Kicsi hús. Patkány, kevés a vére. Még él, szorítom. Iszom a vérét. Már nem mozog. Kicsi hús, és nem is finom. Harapok belőle. Gazda csak soká jön. Ő mindig finom húst hoz. Édeset, puhát. Finom vérűt. De Gazda most nincs. Csak soká lesz.

Friss, nedves levegő. Viszketés. Megvakarom az oldalamat. Viszketés. Tovább vakarom. Aztán szag. Ezt ismerem, ez Finom Húsú Préda szaga. Felugrom. A szag hív. Követem. Szag egyre erősebb. Friss, finom Préda. Sok vére van, és meleg. A ház mögül érződik. Odafutok.

Prédák ketten vannak. Friss, finom a szaguk. Védte-
lenek. Rárontok a kisebbikre. Gyorsan közeledem hozzá. A szag egyre erősebb. Vér! Valami megvillan a kezében! Veszély! Már láttam ilyet, ez fáj! Nem szabad közel menni. Lefékezem. Kitátom a számat és fújok egyet. Forróság, tűz. Jó tűz, nem bánt. Préda sikoltozik. Égett hús, fanyarú szaga van. Préda menekülni akar. Rárontok. Égett a szaga. Ha égett a szaga, nem bánt. Beleharapok. Préda sikoltozik, de nem menekülhet. Finom a vére, meleg.

Fájdalom. Odakapok. Másik Préda hátraugrik. Valami megvillan a kezében! Veszély! Friss, finom vér szaga. Préda még él, szorítom. Finom a húsa, édes. Fájdalom. Másik Préda bánt. Fájdalom. Éget, nagyon fáj. Préda szaga jó. Éles fájdalom. Vérszag. Veszély. Tompa sötétség...

Egész jó érzés Istennek lenni. Néha úgy képzelem, ha van Isten, akkor ő pontosan ugyanúgy látja a földet és az embereket odalent, mint ahogyan én most. Egyszerre látom 4-es kikötő egészét, és mégis külön-külön az egyes részleteket. Az érzés hasonló ahhoz, mint amikor az ember figyel valamit. Ami a figyelme közép-

pontjában áll, annak minden vonását érzékeli, de egyben látja a látóterébe eső többi dolgot is, ha nem is annyira élesen. Viszont elég hozzá egyetlen gondolat, és máris oda nézhet, ahová akar. Az igazság persze az, hogy a fenti hasonlat rettentően gyenge (olyan, mintha egy fekete-fehér monitoron különféle csíkozásokkal és pöttyözésekkel utánoznánk a színeket), de a „puha-agyúak” – értsd: mindazok, akiknek nincsen a fejükbe építve rigócsatlakozás – úgysem fognák fel, milyen érzés rigónak lenni. Jelen pillanatban 5 robotom kering a levegőben. Mindegyik a létesítmény egy-egy stratégiai pontja fölött lebeg hangtalanul, mindegyiket a pusztá gondolataimmal irányítom, és mindegyikre csúcstechnikát képviselő kamerák és érzékelők vannak felszerelve, amelyek segítségével a levegő legapróbb rezdülését is érzékelem. Egy robot az órszobát figyeli, kettő a központi épületet elől és hátul, a maradék kettőt – azokat, amelyek gyomrában gyorstüzelő géppuskák rejtőznek – pedig visszatartom vész esetére, légifedezetnek.

Dilinger, a dekásunk már tette egy körutat a Mátrixban. A munka első fáziséval végzett: sikeresen semlegesítette a peremvonalai biztonsági berendezéseket. A céges fiúk azt hiszik, olyan nyugodt napjuk van, mint karácsony másnapján, a srácok pedig már bent is járnak a telephelyen. Dilinger is velük ment, mert az adatlopáshoz egy benti terminálra van szükség. A munkája következő fázisa akkor kezdődik, ha a „földi” csapat – két szamuráj és egy sámán, plusz egy felbérelt mágus

arra az esetre, ha beütne a ménkű – elérte a célépületet, és megpróbálnak behatolni. Tudjuk, hogy az épületet egy jól képzett biztonsági rigó őrzi, akit nem lesz könnyű átvérni. Az igazat megvallva, egyszer szívesen kipróbálnám, milyen lehet becsatlakozni egy egész épület biztonsági rendszerébe. „Viszketne”, ha valahol átlépnének egy infrasarkanat, „csiklandozna”, ha kinyitnának valahol egy ajtót – nagy élmény lehet.

De elég is az álmodozásból. 2-es számú fülem és szemem (vagyis a 2-es robotom) mozgást érzek. Oda-nézek gépi szememmel. Az Alfa csapat (a sámán és az egyik utcai szamuráj) rejtékhelye felé két biztonsági őr közelít. „Alfa, itt Sasszem. Nyugat felől két csúnya bácsi, vétel!” A szamuráj int egyet a robot felé, hogy vette az adást, majd lelapul és lövészpozícióba helyezkedik. Már előre sajnálom az őröket.

Az az igazság, hogy már sokszor láttam ilyet, de mindig leköt a látvány. Idefentről valahogyan személytelennek tűnik a halál. Mintha élő sakkfigurákat látnék egy piszkosszürke sakkasztalon. Én irányítom a világos bábokat, a sötét bábokkal az ellenség játszik. Huszár üti a gyalogot. A hangtompított sorozat derékban való-sággal kettéfűrészezi az egyik őr. A másik még beleszól a sisakmikrofonjába: kezét ösztönösen a szájához emeli, hogy megtartsa a mikrofont, ami amúgy is szilárdan áll a szája előtt. Felesleges mozdulat, inkább a fegyveréhez nyúlt volna. Újabb sorozat, és ő is vért fröcskölve zuhan a földre. „Alfa csapat, tiszta a levegő. Jó munka volt, vétel!”

Katherine szelíden megrázza a vállamat. Ébresztő! Felülök az ágyon, körülnézek. Az üvegfalon át látom, hogy a parancsnoki szobában nagy a nyüzsgés. A francba, riadó van. Megkérdezem Katherine-t, mi történt. Mosolyogva feleli, hogy semmi különös, a 2-es számú őrrellet mikrochipje jelzett. Két fickó megpróbált behatolni. Az egyiket elintézte a pokolkutya, de a másik még mindig akcióképes. Kicsit megborzongok. A rövid mondat eléggé borzalmas halált takar. A pokolkutya tüzes lehelete még a napalmnál is rosszabb, hiszen nem egyszerű fizikai tűz. Mágia táplálja, ezért szinte elolthatatlan. Lassan, fokozatosan égeti el az ember testét, először a ruhát, aztán a bőrt, az élő húst, a csontokat. Brrr. Ronda egy halál.

A parancsnok szerint a megmaradt fickó sima utcai szamuráj. A feladat egyszerű. Kimegyünk asztrálisan, szemmel tartjuk az ipsét. Időről időre aztán az egyikünk visszazsalad a testébe, és elmondja, merre jár a fickó. Amikor még kezdő voltam, nem értettem, mi a fenének kell ehhez a feladathoz mágus, miért nem elég néhány jó kamera meg mozgásérzékelő, de aztán felvilágosítottak: a technikai berendezéseket mindig be lehet csapni. Ma is nyilván ez történt. Az a két fickó nem lenne itt bent, ha nem rázták volna át a peremvonalai detektorokat.

Mielőtt átlebegnék az asztrális síkra, elmosolyodom.

Az a szerencsétlen drótagyú szamuráj sosem fogja megtudni, hogyan akadtak a nyomára a biztonságiak...

Mr. Johnson elolvasta az akcióról küldött beszámolót, és nem repesett örömeiben. Nem az zavarta, hogy nem sikerült elhozni a kutatási adatokat a DataComtól, hiszen a felbérelt árnyvadászok egy kivétellel mindnyájan sértetlenül tértek vissza, és a szerződésükben az is szerepel, hogy kudarc esetén csak csökkentett fizetésre tarthatnak igényt. Mr. Johnson az zavarta, hogy az az egy halálos áldozat éppen a csapat dekása volt, aki nélkül értelemszerűen nem lehetett kihozni az adatokat. Mindezek fényében csekély vigasz, hogy magas árat fizettettek a DataCom biztonsági szolgálatával: elintézték két őr, és megölték azt a két bérmágust is, akik nagy óvatosan asztrálisan érkeztek a helyszínre akkor, amikor a dekást kísérő szamuráj lelőtte azt a bizonyos pokolkutyát. Még szerencse, hogy Mr. Johnson ragaszkodott hozzá, hogy egy saját maga által bérelt mágus is elkísérje a csapatot. Ha ő nem érkezett volna idejében a helyszínre a tűzelementáljával, akkor mostanra már a szamuráj is halott lenne.

Mr. Johnson hátradőlt kényelmes bőrfoteljében és elgondolkodott: „Az a baj ezekkel az árnyvadászokkal, hogy megbízhatatlanok. Legközelebb kénytelen leszek igazi profikat felbérelni.”

SERFLEK SZABOLCS

